

Fodor Sándor (Csíksomlyó, 1927. december 7. – Kolozsvár, 2012. március 28.) romániai magyar író, műfordító.

Az erdélyi magyar irodalom kiemelkedő meseregény-sorozatát, a *Csipike*-tetralógiát a kortárs kritika a világirodalom olyan filozófiai mélységű művei mellé sorolta, mint az *Alice Csodaországban* és *A kis herceg*.

Fodor Sándor a Csíkszeredai Római-katolikus Főgimnáziumban érettségizett, majd a kolozsvári Bolyai Tudományegyetemen szerzett diplomát román-német szakon. 1951 és 1956 között a kolozsvári Irodalmi Könyvkiadó szerkesztője, 1956-tól 1989-es nyugdíjba vonulásáig a *Napsugár* című gyermeklap belső munkatársa, 1990 és 1991 között a Keresztény Szó felelős szerkesztője volt.

Irodalmi pályafutását novellistiként kezdte. 1954-ben látott napvilágot első kötete, az elbeszélések és karcolatok tartalmazó *Fehérfenyő*, majd sorra jelentek meg elbeszéléskötetei, regényei, kisregényei, műfordításai. Írásaival belopta magát a közönség, főleg a székelyföldi csíki ember szívébe.

Műveit a székely humor, a drámai életképek, helyzetek és az abszurd vonások jellemzik. Igazi áttörést a *Csipike* meseregény-sorozata idézett elő, melyet több nyelvre (román, orosz, litván és német) lefordítottak. Első része *Csipike, a gonosz törpe* címen jelent meg 1966-ban. A meseregény elsősorban a gyerekekhez szól, azonban derűje és mély filozófiai mondanivalója révén megkapja a felnőtt olvasóközönséget is. *Csipike, az óriás törpe* címmel magyar bábfilm is készült a történetekből.

Műfordítóként a román irodalom nagyjait, Caragialét, Sadoveanut, valamint német írók alkotásait ültette át magyarra.

Főbb művei: *Gyöngyvirágos puszta* (elbeszélések, 1955), *Jóska meg a sóska* (karcolatok, 1962), *Önarckép* (kisregény, 1964), *Csipike a boldog óriás* (mese, 1970), *Nehézvíz* (kisregény, 1971), *Tűzoltózenekar* (válogatott elbeszélések, 1983), *A megálmódott ház* (válogatott novellák, 1996), *Hány nyelven szól az ördög?* (publicisztika, 2002), *Sündisznóállás* (emlékirat, 2002), *Mit gondol az öreg pisztráng?* (válogatott novellák, 2003), *Kortársuk voltam – kortársaim voltak* (2003), *Mária lábától a sündisznóállásig* (fejezetek egy önéletrajzi regényből, 2005).

Az 1997-ben Csíkszeredában kiadott *Levelek hazulról – haza* című írásgyűjtemény a Hargita Népe című napilapban megjelent cikkeit közli. Itt említi meg, hogy neki a haza két pólusra tevődik: az egyik szülőföldje Csíksomlyó és Csíkszereda, a másik Kolozsvár.

1982-ben megkapta a Román Írószövetség nagydíját. Magyarországon 1998-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjével, 2001-ben József Attila-díjjal tüntették ki.

Az Erdélyi Híradó Kiadó és az Előretolt Helyőrség Szépirodalmi Páholy gondozásában 2011-ben jelent meg *A feltámadás elmarad* című novelláskötete, amely pályájának legszebb novelláit gyűjti csokorba.

(kronika.ro-szif)